

Márjan:

V našem hlevu.

Tiho, tiho se približal
svefi je večer božični —
skozi duri je pogledal
hlevca našega.

Dva volička, pridna sivca,
mulila sta sladko krmo,
in tako ju ogovoril
sveti je večer:

„Prav tako je bilo takrat
na planjavah palestinskih,
ko sem v hlevcu bethlehmskem
z Bogom počeval.

Od tedaj je dolgo, dolgo...
Zeblo sveto je družino,
pa jo tudi dvoje sivcev
topli dih je grel...“

Spet zaprl je tiho hlevce
in odprl je duri vežne,
materi je prav nalahko
nekaj šepetal.

Mali pa so vzeli v roko
blagoslovljeno vodico,
šli so v hlevce in kropili:
„Bog nam srečo daj!“

Rajko:

Na gomilah.

Oj tiho, tiho, burja jezna,
ne hrumi čez ravan!
Če streti stare lipe misliš,
se trudiš pač zaman.

Zaman upiraš se v zidine
teh sivih razvalin,
še časa zob razdeva komaj
tu davnih dob spomin.

„Ah kaj — ne maram burja tretji
v srditem pišu lip,
še manj razdevati brez hasni
teh starih grobelj v sip.“

Iz nepoznano davnih časov
tu polje bojno je,
sprejel kosti junaških borcev
ta svet pokojno je.

Pozabljene so njih gomile,
niče za nje ne vé —
zato pa jaz jim pesmi pojem,
da slajše v grobih spé.“

